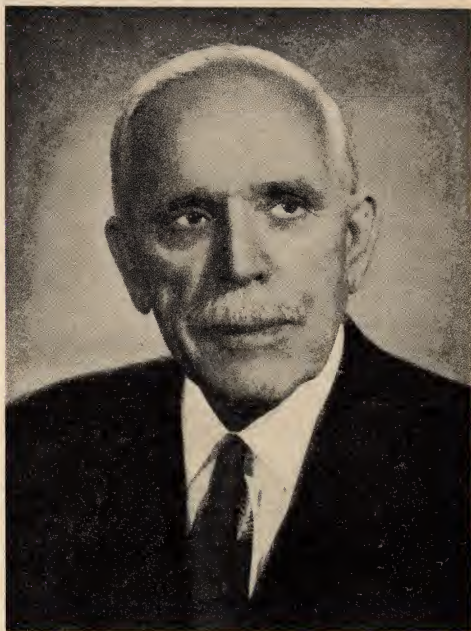

De Ster

ELDER JOSEPH F. MERRILL

Augustus 24, 1868 ✎ Februari 3, 1952

Zie bladz. 104

April 1952

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

52e JAARGANG • No. 4

INHOUD:

	Blz.
Mannen van God, door Don W. Rapiër	89
Gevleugende Woorden	90
De Liefde van onze Vader	91
De weg naar het geluk	93
De Mens zal bij brood alleen niet leven — Matthew Cowley	99
Bij de dood van Apostel Joseph F. Merrill	104
Brief uit België	105
Bericht „New-York Herald Tribune”	106
De Opstanding — Zr. C. A. Middendorp-Deege	107
Een sprookje, dat geen sprookje is	108
Mededelingen	109
Gebeurtenissen in de zending	110
Aankomst en Vertrek	112
Onze Zonnehoek	11—13

Redacteur: DON W. RAPIER, President der Nederlandse Zending.

1e Assistent: A. D. JONGKEES

2e Assistent: Mevrouw A. C. OKKER-HIEMSTRA

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Mannen van God

DOOR DON W. RAPIER, PRESIDENT DER NEDERLANDSE ZENDING

In het midden van de maand Maart werd de Nederlandse Zending vereerd met een bezoek van een der autoriteiten uit Zion. President Stayner Richards, President van de Britse Zending, tevens een der assistenten der Twaalf Apostelen, bracht als vertegenwoordiger van het eerste Presidentschap, een persoonlijk bezoek aan Holland. De zending ontving verschillende instructies van hem, die nu in praktijk worden gebracht en tot haar groei en voorspoed zullen bijdragen. Hij prees de zending voor de vorderingen, die in de laatste paar jaren waren gemaakt en ook de locale Heiligen voor hun getrouwheid. Wij kwamen onder de indruk van de grote liefde voor zijn medemensen en van zijn nederigheid, twee kenmerken van allen, die aan het hoofd staan en geroepen zijn om leiding te geven aan des Heren Kerk op aarde. Het bezoek van President Richards herinnerde ons er weer aan, welk een vreugde het voor ons zendelingen en Heiligen in de Nederlandse Zending is onze leiders te ondersteunen en hoog te houden. Zonder hen zou er geen ware Kerk op aarde zijn, evenmin als wanneer wij alleen maar leiders hadden en geen leden. Wij hebben een ideale combinatie van beide groepen, die wederzijds belang in elkander stellen, waardoor een volmaakte harmonie bestaat.

Wij mogen ons zeer gelukkig achten, dat wij een geïnspireerd leiderschap bezitten. Wij behoeven slechts naar andere kerken te zien en op te merken hoe zij belemmerd zijn en hoe verward hun blik op de toekomst is, geleid als zij worden door mannen, die geen aanspraak maken op openbaring of inspiratie van onze Vader in de Hemel, om ten volle de geïnspireerde leiding te waarderen, welke wij ontvangen. Onze leiders zijn mensen en maken geen aanspraak op volmaaktheid, maar zij zijn goed en wij mogen veilig zeggen, dat zij dichterbij het leven van de Meester staan dan welke andere groep mannen ook in de wereld van heden. Zij zijn zeer zeker ons vertrouwen, ons geloof en onze gebeden waard. Het succes van hun leiderschap hangt af van de mate, waarin de leden hen ondersteunen en hun leven richten naar hun raadgevingen. Onze leiders hebben een wonderbare geest met zich. Meermalen is door voor-aanstaande bezoekers van het Kerkelijk Hoofdkwartier verklaard, wanneer zij de Kerkkantoren verlieten, waar zij de President en zijn raadgevers hadden bezocht: „Er is iets bijzonders aan deze mensen. Toen wij bij hen waren, voelden wij een sfeer van kalmte, vrede en plechtige ernst, zoals wij tevoren in ons leven nog nooit hadden gevoeld.” En dit is ook niet meer dan

natuurlijk, als wij bedenken, dat deze broeders, zowel als de Raad der Twaalven en de anderen van de Algemene Autoriteiten al hun tijd, energie en denkvermogen aan het welzijn van het werk des Vaders geven.

Zij hebben hun medemenschen lief en koesteren geen vijandschap of harde gevoelens tegen wie ook. Het geestelijk en stoffelijk welzijn van alle Kerkleden gaat hun voortdurend ter harte. Onophoudelijk bedenken zij het beste voor de Heiligen in de ringen, wijken, zendingen en gemeenten in de gehele wereld. Zij zijn de zaak des Heren en die van de leden der Kerk als geheel zo toegewijd, dat er niets is, dat tot de verhoging van hun geestelijk en stoffelijk welzijn kan bij-

dragen, dat zij niet zouden willen doen.

Tijdens zijn bezoek aan onze zending, vroeg President Richards alle zendingen en alle locale Heiligen te verzekeren, dat zij het voortdurende onderwerp van de gebeden van de Broederen in Salt-Lake-City waren en dat deze veel belang stelden in de ontwikkeling van het plaatselijke leiderschap in alle vertakkingen van de zendingen.

Wij zullen altijd voor onze leiders dankbaar zijn, wij zullen God voor hen danken en zullen voortdurend en gelovig onze knieën buigen in nederig gebed en God vragen hen te zegenen en te inspireren, opdat zij te allen tijde Zijn Kerk mogen leiden en richting geven.

Gevleugelde Woorden.

ralph waldo emerson:

god komt bij ieder onzer binnen
door een privé deur.

david starr jordan:

de gehele wereld gaat opzij om de man te
laten passeren, die weet waar hij heen wil.

De Liefde van onze Vader

*En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie;
doch de meeste van deze is de liefde.*

1 Cor. 12 : 13

*

„De Heer is waarlijk opgestaan!” Met deze woorden begroetten de Apostelen elkander in de dagen, kort na de verrijzenis van God's Zoon uit het graf. Wat zij tevoren hadden gehoord, wanneer Hij nog met hen was, maar toen niet hadden begrepen, was voor hun ogen werkelijkheid geworden. Zij hadden Hem horen spreken, zij hadden de tekenen van de wonden in Zijn handen, voeten en zijde betast; alle twijfel was van hen genomen.

Ja waarlijk, de Heer is opgestaan en is tot ons teruggekeerd. Wat dit voor de wereld betekent, zullen haar inwoners eerst veel later ten volle weten, hetzij tot hun onuitsprekelijke, eindeloze vreugde, hetzij tot diepe wroeging en berouw. Zij zullen het weten, wanneer hun eigen opstanding daar is en zij de heerlijkheid zullen ontvangen, welke zij zich door hun leven op aarde hebben waardig gemaakt en waarvoor Jezus hun de weg heeft bereid door Zijn vrijwillig Offer.

In April, de maand van de wederopstanding der Natuur uit haar winterslaap, gaan onze gedachten uit naar onze opstanding, niet uit een slaap, waar het leven niet geweken is, maar uit het graf, waar de dood heerst. Ook

wij zeggen tot elkander: „De Heer is waarlijk opgestaan!” Wij geloven, doch doorgronden het niet, dit Goddelijk Mysterie, dat Offer met zijn eindeloze gevolgen. Wij weten niet, waarom het zo moest zijn, waarom God's Zoon de zonden der wereld op Zich moest nemen en Zijn leven moest geven om onzentwil. Wij weten nu nog maar alleen het gevolg: de vergeving onzer zonden bij verzaking derzelve en de opstanding uit de doden.

Het was uit oneindig grote, voor de mens onbegrijpelijk grote Liefde voor ons, mensen, dat Jezus Zijn Vader gehoorzaamde. Oneindige Liefde voor Zijn kinderen was het, die de Vader bewoog Zijn Eniggeboren Zoon dit gebod te geven. „Daarom heeft Mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat Ik hetzelfde wederom neme. Niemand neemt hetzelfde van Mij, maar Ik leg het van Mijzelf af”..... (Joh. 10 : 17, 18).

Jezus legt Zijn leven neer; het wordt Hem niet ontnomen, Hij geeft het, om onzentwil. Daarom heeft de Vader Hem lief. Begrijpen wij deze Liefde van de Vader voor ons? Neen, die begrijpen wij niet. Zulk een Liefde gaat ons arm, menselijk bevattingsvermo-

gen te boven. Niemand is in staat haar in enige mensentaal weer te geven. Evenmin is het de mens gegeven het onmetelijk lijden van onze Heiland in de hof van Gethsémané te beschrijven. In Matth. 26 : 37 en 38 lezen wij: „En met zich nemende Petrus en de twee zonen van Zebedéus, begon Hij droevig en zeer beangst te worden. Toen zeide Hij tot hen: Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe; blijft hier en waakt met Mij.” Jezus had angst. Voor wat? Voor de dood? Voor de pijnen aan het kruis, dat naar Hij wist, Hem wachtte? Neen, duizendmaal neen! Eens heb ik dit iemand horen zeggen en het is de opvatting van velen wellicht, maar ik werp deze gedachte verre van mij. De Heer over Leven en Dood vreesde de dood niet, noch de pijnen. Jezus, ofschoon wetende, welke gruwelijke dood Hem wachtte, was bezorgd over het lot van Zijn kudde, van Zijn volgelingen, Zijn schapen, die nu zonder Herder achter bleven. Zijn grote, barmhartige Liefde ging uit naar hen en naar allen, die in duisternis ronddoolden en Zijn aangezicht niet hadden gezien, want Hij wist hoe zwak en hulpeloos zij waren zonder Hem. Doch waarom dan die angst, die bede: „Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker aan Mij voorbij gaan?” Zijn schuldeloos, goddelijke-reine geest zou straks de zonden van de gehele wereld te dragen krijgen, ook de gruwelijkste, uitgezonderd die,

waarvan Hij had gezegd, dat zij niet konden worden vergeven, noch in deze, noch in de toekomstige wereld. Met diepe eerbied lezen wij, wat Jezus zelf van dit lijden zegt: „Want zie, Ik, God, heb dit alles voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren, doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden, evenals Ik, welk lijden oorzaak werd, dat Ik, God, de grootste van allen, sidderde van pijn, uit elke porie bloedde en lichamelijk en geestelijk leed en wenste, dat ik de bittere beker niet behoefde te drinken... (L & V. 19 : 16-18).

God's Zoon sidderde van pijn! Het geestelijk lijden in de hof van Gethsémané was zwaarder dan het lichamelijk lijden op de heuvel Golgotha.

Wat Hij om onzentwil doorstond, begrijpen wij *nu* nog niet, maar eens zullen wij het verstaan. Dat het dan zo moege zijn, dat wij kunnen zeggen:

„Wij hebben geloofd, wij hebben gehoopt, wij hebben de goede strijd gestreden tot het einde; het Offer van onze Heer heeft ons de volheid van zegen gegeven, waarvoor het eens gebracht werd.” Laat ons de Vader smeken om kracht getrouw te blijven, opdat wij aan het einde niet worden bevonden te behoren tot hen, wier liefde in de dagen der beproeving zal verkouden, want de liefde is de meeste, want zij sluit geloof en hoop in zich.

DE WEG NAAR HET GELUK

(Een gedeelte uit een toespraak van Dr. Charles E. Barker)

Ik zeg het met eerbied: God zelf gaf nooit enig mens zijn karakter. Dat wordt gevormd, wanneer hij tegenover de omstandigheden komt te staan, die God in zijn leven brengt. Wanneer hij die moedig onder de ogen ziet, er niet voor terug schrikt, maar ze bevecht, dan zal hij sterker zijn dan voorheen. Wanneer de moeilijkheden komen, wanneer U teleurstellingen moet ondervinden, kunt U toch, wanneer U dat wilt, onder deze ondervindingen gelukkig zijn.

Is het U nooit opgevallen, hoe vreemd het eigenlijk is, dat terwijl iedereen tracht gelukkig te zijn, naar vreugde haakt, er toch maar zo weinigen zijn, die in deze wereld werkelijk gelukkig zijn? Kunt U er één uit uw omgeving aanwijzen? Hoe komt dat? Is het omdat God niet wil, dat de mens gelukkig is? Zeer zeker niet. Wat is de oorzaak? Ik geloof deze: de meeste mensen huldigen de theorie, dat geluk bestaat in het *hebben van bepaalde dingen*, m.a.w. ons geluk wordt bepaald door het bedrag aan geld, dat wij bezitten, door de kleren, die wij dragen en door het soort huis, dat wij bewonen. Deze theorie verwierp ik, want zij is vals.

Nu is dus de vraag: „Indien het geluk dus niet afhankelijk is van het stoffelijk bezit, waarvan is het dan wel afhankelijk?”

Wijnen President Wilson heeft eens gezegd: „Geluk is iets, dat gij niet zult vinden, wanneer gij

het zoekt in dingen als huizen, mooie kleren, auto's, enz., maar geluk is iets, dat altijd in uw leven zal komen, wanneer gij bepaalde dingen doet.” Anders gezegd: *Geluk is aan wetten gebonden.*

Wetten werken altijd op dezelfde wijze. Laat ons een eenvoudig voorbeeld nemen. In mijn hand houd ik een boek. Nu neem ik mijn hand onder het boek weg. (Spreker laat het boek op de kansel vallen). Gij wist van tevoren wat er zou gebeuren, want wij hadden te doen met een wet. Onder gelijke omstandigheden zullen wij in de stoffelijke wereld dezelfde resultaten te zien krijgen. Dit geldt evenwel ook op geestelijk terrein. Niemand wordt ooit bij toeval een goed mens. Indien een mens goed is, dan is hij goed, omdat hij Gods wetten heeft gehoorzaamd. Dat is een universele wet. Welnu, indien dat waar is, dan wil ik U thans vijf eenvoudige regels voorleggen, die U geluk in het leven zullen schenken. Beproof ze eens drie maanden lang. Die tijd is lang genoeg om vast te stellen of ze werken of niet. In het ergste geval, nl. dat U aan het eind van de drie maanden niet gelukkiger zijt dan nu, hebt gij niets verloren, hoogstens uw vertrouwen in mij, dat is alles. Aan de andere kant, wanneer U deze regels iedere dag, drie maanden lang in praktijk brengt, wanneer U iets van de schoonste aller kunsten, nl. gelukkig te zijn onder alle

omstandigheden, zo, dat gij ook zonneshijn brengt in de levens van anderen, hebt geleerd, zou dat dan niet de moeite van het beproeven waard zijn? Nu dan, hier zijn ze:

Ten eerste: Kweek de gewoonte aan — d.i. doe het steeds weer opnieuw, totdat gij het niet meer kunt laten — *om van alles, wat U overkomt, de lichtzijde te zien.* Dat is een moeilijke opgaaft. Inderdaad, want velen zeggen: „Kan ik het helpen, dat ik een tobber ben, is het mijn schuld, dat ik verlegen ben, kan ik er wat aan doen, dat ik gauw ontmoedigd ben? Dat is mijn aard nu eenmaal!” Wilt U het antwoord horen, dat Robert Louis Stevenson daar op gaf? Hij zeide: „Ik ben niet verantwoordelijk voor het temperament of de geaardheid, waarmede ik in deze wereld kwam, maar ik ben wel verantwoordelijk voor het temperament of de geaardheid, waarmede ik deze wereld verlaat.” Had hij gelijk? Ja, want temperament en geaardheid zijn dingen, die men kan veranderen. Hoe ik dat weet? Wel, omdat ik zelf in dat opzicht ben veranderd. Als U me niet gelooft, vraag het dan maar aan mijn vrouw. Vroeger placht ik steeds te mopperen en te tobben over dingen, die me niet aanstonden. En dat waren er nogal wat!

Ik zei altijd, wanneer mij iets onaangenaams overkwam: „Dat is mijn lot nu eenmaal, God heeft het zo gewild; nooit kan ik eens plannen maken, want er komt toch nooit iets van terecht. Ik ben onder een ongeluksster geboren.”

En wat heeft mij nu veranderd? Eenvoudig de toepassing van deze eerste regel. Ik nam de gewoonte aan om bij ieder onprettige ervaring mij deze vraag voor te leggen:

„Kan ik er wat aan doen?” Indien niet, lachte ik er om en vestigde mijn aandacht op iets anders.

Onlangs maakte ik kennis met een zekere heer Reynolds. Mijn vriend Cummack had mij over hem gesproken en gezegd, dat hij de gelukkigste man was, die hij kende. Nadat wij aan elkander waren voorgesteld, zeide ik tot hem: „Mr. Cummack heeft mij verteld, dat U een zeer gelukkig mens bent.”

„Wel,” antwoordde hij, „dat geloof ik ook.”

„Bent U altijd zo geweest?”

„O neen, ik was de grootste nurks, die je ooit in je leven hebt ontmoet, totdat ik 24 jaar was. Toen kwam de verandering.”

„Waardoor kwam die, als ik vragen mag?”

„Wel, toen ik zowat 24 jaar oud was, werkte ik en spaarde ik om later college te kunnen lopen. In de stad, waar ik toen woonde, werd juist een heel goed toneelstuk gegeven, Rip van Winkle. Dat wilde ik per sé zien, met mijn meisje, ofschoon de entreprijzen heel hoog waren: drie dollars per stuk. Ik zei tegen mijn meisje: „Doortje, je hebt nogal eens de gewoonte me te laten wachten, maar deze keer moet je op tijd zijn, want ik wil niets van het stuk missen, daar zijn de plaatsen te duur voor.” Zij beloofde mij op tijd klaar te zullen zijn.

Die avond ging ik dus naar haar huis en belde aan. Mama deed open. „Het spijt me, Doortje is wat laat, maar ze zal wel gauw beneden zijn.” Ik wachtte en wachtte en intussen dacht ik: „Daar gaan m'n zes dollars; het begin van het stuk krijgen we al vast niet te zien.”

Ik zal dat meisje straks eens zeggen, wat ik van haar denk. En het

is de laatste keer, dat ik haar mee vraag." Terwijl ik zo liep te ijsberen, viel mijn oog op een boek. Ik nam het op. Het bleek een bundel kleine gedichtjes te zijn. Ik sloeg het boek open bij dit gedichtje:

Er is tegen elk kwaad
In de wereld wel baat,
Of niet. Bestaat ze wel,
Zoek, zo niet, vergeet het snel.

Ik las het gedichtje enige keren over, totdat ik het uit het hoofd kende. Ik vond het een goede les voor mij en besloot deze ter harte te nemen. Ik zou niet boos zijn op mijn meisje. Neen, integendeel: straks, als zij beneden komt, zal ik lief voor haar zijn en zien hoe dat werkt."

Twintig minuten over acht (het gordijn zou om 8.15 uur opgaan) stooft zij de kamer binnen: „Ach," zei ze, „het spijt me toch zo!" Ik zei: „'t Is in orde, hoor, je zult er wel een goede reden voor hebben gehad, treur dus maar niet. Maar nu moeten we ons toch haasten."

Wij holden naar het theater, renden naar de man, die de kaartjes moest controleren. „Haast je maar niet, jonge man, je hebt nog alle tijd, want het scherm wil niet omhoog; daar zijn ze nog mee bezig." Toen wij onze plaatsen goed en wel hadden ingenomen, ging het scherm op.

Sinds die tijd heb ik mij voorgenomen bij elke teleurstelling, elke moeilijkheid mij deze vraag voor te leggen: „Kun je er wat aan doen? Indien wel, doe het, indien niet, lach er om en richt je ogen op iets anders."

Tweede regel: Aanvaard blijmoedig de plaats, waarin gij elke dag

van uw leven U bevindt, gelovende, dat terwijl gij daar zijt, het de beste plaats voor U op aarde is. Ook een moeilijke opgaaf. Waarom? Omdat velen van ons de gewoonte hebben zich met anderen te vergelijken en dan te zeggen: „Als ik de kansen van die man maar had," of: „Als ik maar eens in de plaats van die vrouw kon zijn!" Jongelief, dan zou je eens wat beleven! Wij wensen o zo vaak iemand anders te zijn, dan we zijn en verbeelden ons dan, dat wij dan pas in staat zullen zijn en de gelegenheid zullen hebben onze talenten en gaven te ontplooien. Wij vergeten daarbij te bedenken, dat de gelegenheden niet naar ons toe komen, maar dat wij die zelf moeten scheppen. Wij kunnen in dit opzicht veel van de Apostel Paulus leren.

Paulus, in de gevangenis geketend tussen twee Romeinse soldaten, kon in die toestand nog zeggen:

„Ik heb geleerd met iedere toestand, waarin ik verkeer, tevreden te zijn, welke die ook is."

De derde regel: Leg uw gehele ziel in uw werk, wat dit ook moge zijn en doe het zo goed als ge kunt.

Nu zult ge mij vermoedelijk het volgende willen tegenwerpen:

„Wat heeft het voor zin? Wij worden in de tweede regel immers aangespoord tevreden te zijn met iedere levensomstandigheid, waarin wij geplaatst zijn? Welk nut heeft onze ambitie dan?"

Wij zijn op weg naar het geluk, vrienden! Vergeet dat niet. En geluk is nimmer te vinden in laksheids, onverschilligheid of luiheid. In het ganse heelal is er geen macht, die het geluk van de deur van die mens kan weghouden, die zegt: „Dit werk droeg God mij op.

Ik heb het zelf niet gewenst; ik wilde wat anders, ik kreeg het echter niet en nu heb ik dit. Welnu, dan zal ik daar mijn schouders onder zetten!” De mens die zo denkt en doet, is gelukkig. Er is een tijd geweest, dat ik dacht, dat alleen rijke en machtige lieden gelukkig waren. Ik heb de gelegenheid gehad hen van nabij te leren kennen en ik kan U vertellen, dat ik van deze dwaling volkomen ben genezen.

Men spreekt vaak over de zegeningen van de arbeid. Jezus geeft ons in het 25ste hoofdstuk van Mattheus en het 19de hoofdstuk van Lukas een prachtige les, hoe wij moeten arbeiden, opdat de arbeid inderdaad zegen zal afwerpen. Wat leren ons deze twee gelijkenissen? Dat het er niets toe doet, wat ons werk in de wereld is! Het enige waar het op aan komt is: hoe wij het doen. Deze les zet ons allen op voet van gelijkheid en geeft allen dezelfde kans. De arbeider moge een mijnwerker, de president van een bank, een straatveger of professor zijn, het maakt niet het minste verschil, indien zij hun werk naar hun beste kunnen verrichten. Dat is de grote les, die Jezus ons in deze gelijkenissen leert.

Onlangs schreef mijn dochter van twintig jaar mij: „Gisteravond had ik de mooiste ondervinding van mijn leven. Ik was aan het kanoën met een jongeman in de maneschijn. Nu ben ik tot de conclusie gekomen, dat mijn hoogste voorstelling van geluk is: „In een kano stappen met een aardige metgezel op een prachtig meer en dan maar drijven, drijven en nog eens drijven.” Ik schreef haar terug, dat ik met belangstelling kennis had genomen van haar ideaal en dat ik

een dergelijke voorstelling van geluk ook had, toen ik zo oud was als zij. Maar nu is je vader oud genoeg om te weten, dat de werkelijk gelukkige mannen en vrouwen zich niet in kano's rond laten drijven, maar aan de riemen trekken, soms met de stroom mee, soms tegen de stroom in en soms roeien zij alleen. Maar ze zijn gelukkig!

Vierde regel: Vorm de gewoonte om iedere dag de mensen met wie ge in aanraking komt, een vriendelijkheid te bewijzen.

Zou er wel ooit iemand gevonden worden, die kan verklaren waarom een mens meer geluk ontvangt naarmate hij er meer van weggeeft? Toch is het waar. De gelukkigste mensen in onze Kerk zijn de zendelingen, die het meeste helpen. En niet alleen in onze Kerk, de zendelingen van iedere kerk zijn gelukkig, wanneer zij diegenen helpen, die hulp en steun nodig hebben!

Toen ik nog aan de universiteit studeerde, was daar ook een jonge man, van wie men grote verwachtingen koesterde. Hij was in één woord: brilliant! Het ambt van President van de Verenigde Staten werd niet te goed voor hem geacht. Op zekere Zondag zeide deze jonge man tijdens een vergadering, rustig en bescheiden: „Vrienden, ik ga jullie verlaten, ik ga op zending in China.” Iedereen beklagde hem, ik ook. „Was het maar iemand anders geweest, maar nu juist hij! Daar gaat dat machtig intellect zich in dat verre land begraven en verlaat daarvoor zijn mooie land en alles wat hem lief is en allen, die hem liefhebben. Voor een volk, dat niets om hem geeft!”

Elf jaren later kwam hij terug. Ik ontmoette hem en het was de ontmoeting met een van de gelukkigste mensen, die ik ooit zag.

Ik vroeg hem: „Wanneer ga je weer terug?” Hij antwoordde: „Ik heb een jaar, ik ben nu hier vier maanden maar de volgende maand ga ik terug.” Ik vroeg: „Wat is met jou aan de hand?” „Dat is moeilijk te zeggen, maar ik ben daar gelukkiger dan ik ooit in mijn leven geweest ben.”

Dit betekent niet, dat men, om gelukkig te wezen, een zendeling in China moet zijn.

Laat ons tenslotte denken aan de dienst, die Jezus Zijn discipelen bewees, de laatste dag vóór Zijn kruisdood. Vermoeid en stoffig van het lange lopen bereikten zij de plaats, waar Jezus hen noodde in de opperzaal. Er was geen dienstknecht aanwezig om, zoals in die dagen gebruikelijk was, de pas aangekomenen de sandalen te ontbinden en de vermoeide voeten te wassen. De discipelen strekten zich op de kussens uit (stoelen had men toen niet) en niemand dacht er aan deze liefdedienst te bewijzen, behalve Jezus. Hij was het, die een kom met water en een handdoek nam en de voeten Zijner discipelen wies.

De Koning dezer wereld wies de voeten van een groepje arme vissers! Dit gedaan hebbende, zeide Hij onder meer: „Indien gij deze dingen weet — dat is: indien gij de zin begrijpt van hetgeen ik deze avond aan u deed — zalig zijt gij, zoo gij dezelve doet.” (Johannes 13: 17).

En nu de laatste regel. En de beste, naar ik geloof. Want omvat ze in zekere zin niet de voorgaande? Hier is ze:

Verwerf en onderhoud van dag tot dag, een eenvoudig, kinderlijk geloof en vertrouwen in God als uw Vader.

Sinds mijn twaalfde jaar ben ik een lid van de Kerk. Maar ik leerde God pas kennen, toen ik veertig was. Vóór die tijd dacht ik dit van Hem: Steeds als ik aan Hem dacht, stelde ik mij iemand voor met een lange witte baard en doordringende ogen. Ik dacht dat Hij steeds trachtte mij op iets verkeerd te betrappen en mij dan ongelukkig te doen gevoelen. Daar moogt ge nu om lachen, maar mijn ervaring is, dat vele mensen zo over God denken. Een dame zeide mij, toen ik over dit onderwerp had gesproken: „Ik ben altijd bang voor God geweest. Als ik mij gelukkig gevoelde, dacht ik: dat gevoel moet ik van mij doen, want anders komt God en neemt het geluk weg.”

Hoe vaak horen we mensen niet zeggen tegen een jonge moeder, die zich zo roerend gelukkig toonde met haar eerstgeborene: „Pas maar op, dat je niet teveel van het kind gaat houden, want God zou het je wel eens kunnen ontnemen!”

Negentien eeuwen geleden kwam Jezus in de wereld om ons te vertellen, dat God zo niet was. Toch dacht ik het en daarom kon ik Hem niet als mijn Vader aanneemen, noch Hem liefhebben. Eindelijk kwam de verandering.

Twaalf jaren geleden zat ik in mijn kamer in een religieus tijdschrift te lezen. Plotseling viel mijn oog op het volgende:

„In de vier Evangeliën noemt Jezus Christus, sprekende tot het volk over God, Hem honderd acht en veertig keer Vader, onze Vader, uw Vader, Mijn Vader, de

Vader." Ik las de zin drie, vier maal over en eindelijk begon het voor mij te dagen. Ik redeneerde: „Ik ben een vader, ik heb een dochter. Ik geef haar alles, waar zij om vraagt, als het goed voor haar is. Waarom? Omdat ik haar vader ben, om geen andere reden. Ik heb haar lief en wens niet anders dan haar geluk. Waarom? Omdat ik haar vader ben en nergens anders om. Ik zat daar en grote verwondering beving mij. „Dus U bent mijn Vader! Voor Wie ik altijd zo bang ben geweest! Hier is mijn hand; van nu af aan zal ik doen, wat Gij mij, als Uw kind, wilt laten doen en dan is het aan U, Vader, mij geluk en vreugde te geven." Hij heeft zich

gedurende deze twaalf jaren aan deze overeenkomst gehouden. Uit iedere bron, op de meest onverwachte manieren, kwamen de vreugden tot mij.

En nu wilde ik u vragen hetzelfde te doen. Zeg Hem, dat ge alles wilt doen, wat Hij van u verlangt. Hij is uw Vader en zal dus nooit iets van u vragen, wat niet goed voor u zou zijn. Nooit! Geloof dat en geloof Hem als een kind. Bedenk echter, dat de zegeningen niet vooraf komen. Neen, niemand kan dat ooit zeggen, gij ook niet. Maar wat gij wel kunt doen is: als een kind uw hand in de Zijne leggen en voortgaan, voortgaan! Dan zult gij bemerken, dat *Hij uw Vader is.*

Gedachten van anderen.

VREUGDE moet ge in u hebben, anders vindt ge het nooit - zelfs niet in de hemel.

(onbekend)

wie vrede heeft in zijn eigen huis, is het gelukkigst, hetzij hij koning is of landman.

goethe

wie vreugde zoekt, moet het met een ander delen; het geluk is als tweeling geboren.

BYRON

DE MENS ZAL BIJ BROOD ALLEEN NIET LEVEN.

door Matthew Cowley, van de Raad der Twaalven.

*

Ik vertrouw, dat het onderwerp, dat we deze Zondagmorgen in het kort zullen bespreken, volgens U niet te ver afstaat van de toepassing in de practijk, om Uw aandacht te vragen. Het onderwerp van deze bespreking werd mij ingegeven door een episode voor het begin van de zending van onze Heer, en de titel is een aanhaling van de gedenkwaardige woorden, die Hij bij die gelegenheid tot zijn tegenstander sprak.

Men zal zich herinneren, dat Jezus zich spoedig na Zijn doop door Johannes in de wateren van de Jordaan in de wildernis terugtrok, waar Hij gemeenschap met Zijn Vader zocht. Gedurende deze periode van vrijwillige afzondering hield Hij zich bezig met bidden en vasten. Aan het einde van veertig dagen, gedurende welke Hij zonder brood of enig ander stoffelijk voedsel was geweest, verscheen de verleider en tarte Hem. Zijn goddelijke macht aan te wenden om voedsel voor Zijn uitgehongerd lichaam te verschaffen, zeggende: „Indien gij God's Zoon zijt, zeg dat deze stenen brood worden”. (Matth: 4 : 3).

Hoewel Hij door de langdurige honger lichamelijk volkomen uitgeput was, ontdekte de Meester spoedig het verraad achter het verleidelijke voorstel en het gevaar om zich op de aangegeven manier brood te verschaffen.

Daar Hij wist, dat wanneer Hij aan de uitdaging van de verleider gehoor zou geven, dit alleen de verschaffing van stoffelijk voedsel zou betekenen, met uitsluiting van de geestelijke vereisten, antwoordde Jezus onmiddellijk:

„De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door de mond Gods uitgaat,” (Matth. 4 : 4).

Gedurende veertig lange dagen was Hij zich voortdurend bewust geweest, dat niet alleen het lichaam van de mens brood nodig heeft, maar dat ook de geest van de mens God nodig heeft. Gemeenschap met God gaf de Zoon van God zelfs zonder brood kracht gedurende een lange vasten, hoewel Hij het knagen van de honger voelde, evenals een mens.

Later, tijdens Zijn zending herinnerde Christus Zijn discipelen eraan, dat de ziel van de mens meer waard is dan brood, meer zelfs dan de rijkdommen der wereld. Hij zeide tot hen:

„Want wat baat het een mens, zo Hij de gehele wereld gewint en lijdt schade zijner ziel? Of wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?” (Matth. 16 : 26).

De ziel van een mens is een te buitensporige prijs om voor brood alleen te betalen, zelfs als de hele wereld dit brood zou uitmaken.

De wereldlijke rijkdommen van een mens kunnen bepalen tot welke maatschappelijke stand hij

behoort, in welke buurt hij woont, naar welke school zijn kinderen gaan, van welke golfclub hij lid is, de paardekracht van zijn auto en op welke bank hij in de kerk zit; maar het is niet de allesbessende factor van de volheid van zijn leven. Deze wordt niet door zijn stoffelijke bezittingen bepaald, noch door zijn gemis hieraan, maar door zijn leven bij alle woord, dat door de mond Gods uitgaat.

's Mensen hoogste levensvreugde kan niet gemeten worden naar het bedrag van zijn aanslagbiljet. Deze kan slechts gemeten worden naar zijn bereidheid om een goddelijke invloed te aanvaarden als de regelende kracht van zijn leven. Noch de millionair, noch de arme kunnen bij brood alleen leven, maar beide kunnen zij volop leven en dit leven genieten, indien zij de geestelijke invloeden willen aannemen, die de ziel van de mens voedsel geven.

In schamele hutten met rieten daken op de Zuidzee-eilanden heb ik groter gemoedsrust, meer geluk en tevredenheid bij de eenvoudige inboorlingen geconstateerd, dan in maar al te veel van de luxieus ingerichte huizen van de rijken wordt gevonden.

In de nederige hut van de inboorling leeft de mens niet bij brood alleen. De woorden van God spelen een grote rol in zijn levensprogramma. Iedere dag wordt aangevangen met het afsmecken van de zegeningen van de hemel voor hem en zijn gezin en aan het einde van iederen dag worden dankgebeden opgezonden voor de ontvangen zegeningen.

Zijn grondige kennis van heilige boeken, welke misschien de enige

literatuur is die in zijn eigen taal is vertaald, is zijn kostbaarst bezit. De grote waarde, die hij aan door God geïnspireerde literatuur hecht, kan men schatten, wanneer men hem van zijn Europese broeder hoort zeggen: „Toen de blanke man naar deze eilanden kwam, hadden wij het land en hij de Bijbel. Nu, na honderd jaar, heeft hij het land en hebben wij de Bijbel en we zijn nog rijker dan hij“.

Zijn brood verschaft hem alleen voedsel voor zijn lichaam. De woorden van God geven leven aan zijn ziel.

Aan de andere kant kan er in de huizen, waar een overvloed van stoffelijke dingen, die met goud te kopen zijn, wordt gevonden en waar de goddelijke principes worden verworpen — waar de mens probeert bij brood alleen te leven — een overdadige bevrediging van lichamelijke begeerten worden gevonden, maar daar kan geen volheid van leven bestaan.

Er rust een grote vloek op het bezit van goud zonder God.

Het verdriet, de vrees, de beklemming en verwarring, die de mensen rondom ons beheersen, vinden hun oorsprong in een niet onderdrukte begeerte om bij brood alleen te leven. Het verbreken van familiebanden, zedelijke ontaarding, het toenemen van het gebruik van stimulerende en verdoovende middelen, oneerlijkheid tegenover zijn medemensen en alle andere soorten vergrijpen en ondeugd zijn de natuurlijke metgezellen van een leefwijze op brood alleen.

Wanneer het leven niet gematigd wordt door de goddelijke wil, is de mens er niet op voor-

bereid om onverwachte verliezen in geldzaken of andere vormen van tegenslagen onder de ogen te zien. Hij vindt het verschrikkelijk om niet langer groot-op te kunnen doen, en zijn leven heeft zó weinig waarde voor hem, dat hij het zichzelf ontnemt. Ik behoef U niet te herinneren aan het grote aantal zelfmoorden, die een einde maakten aan de levens van financieel krachtige mensen, die dachten, dat ze bij brood alleen konden leven. Zij kunnen zich eenvoudig niet aanpassen, wanneer ze zich moeten bekrimpen. Noch behoef ik uw aandacht te vestigen op de onzedelijke, onwetelijke en gangster-methoden, die onlangs door commissies voor onderzoek aan het licht zijn gebracht, door middel waarvan mannen, zowel op hoge als lage posten, hun ziel geven in ruil voor de goederen der wereld. Zelfs de ziel van hun vaderland wordt niet te kostbaar geacht om te worden versjacherd. Als een enkeling niet bij brood alleen kan leven, kan een heel volk het ook niet. Dit grote land (Amerika) heeft zijn stichting en behoud te danken aan mannen, die door geestelijke waarden geleid werden. De Pelgrim-Vaders, die het eerst voet aan wal zetten op de woeste kusten van Nieuw-Engeland en de grote pioniers, die de bergen en woestijnen tussen de Atlantische en de Grote Oceaan veroverden, waren mannen van God. Zij doorstonden honger en ontbering, die samengaan met kolonisatie en pionierswerk, omdat hun beweegredenen eerder een zoeken naar vrede inhielden dan een dorst naar Goud. Zij drongen door wouden heen en trokken voort naar onaanlokkelijke, woeste streken, in het ver-

trouwen, dat zij met de hulp van God zouden leven en beseffende dat zij zonder Zijn hulp zouden omkomen.

Zij doorploegden de verschroeide aarde, spitten de ongerepte bodem om, plantten hun gewassen en baden dan tot God om de oogst voort te brengen. Zij leefden bij Zijn woorden en Hij zorgde voor hun onderhoud.

De geschiedenis verhaalt de achteruitgang en het verval van grote volkeren en rijken, in de oudheid zowel als tegenwoordig, die God verwierpen en de mensen het recht ontzegden om te leven in overeenstemming met Zijn heilige wil.

De instellingen van onze eigen natie, welke werden gegrondvest door mannen die goddelijke hulp afsmeekten, konden wel eens voor toekomstige generaties verloren gaan, wanneer van de lessen van de geschiedenis geen notitie wordt genomen. Wanneer God niet langer de aangelegenheden van dit grote land bestiert, zullen zeker de achteruitgang en het verval van zijn structuur van vrijheid hiervan het gevolg zijn. Het verlies van zijn ziel zal onvermijdelijk zijn, want onze natie is er een, welke niet op stoffelijke waarden alleen verder kan leven. Te zeggen, „dat zoiets hier niet kan gebeuren” is het veronachtzamen van de vernielende krachten ten kwade, die overal in het land aan het werk zijn. Wanneer er geloof gehecht kan worden aan onlangs opgestelde rapporten, dan heeft de onderwereld nog nooit zo'n invloed uitgeoefend als vandaag. De voelhoorns hiervan bereiken elk vitaal punt van de maatschappij, grote zowel als kleine zakeninstellingen en

plaatselijke, zowel als staatsbesturen. De inschikkelijke houding van fatsoenlijke mensen ten opzichte van deze duivelse practijken wijst op een bijna algemene verwerping van God als de schragende macht in het leven der mensen.

In een andere tijd in de geschiedenis van de natie, toen de mensen ook probeerden bij brood alleen te leven en God vergaten, vaardigde Abraham Lincoln een proclamatie uit, die als volgt luidde:

„Waar het de plicht van naties zowel als van mensen is, hun afhankelijkheid te erkennen van de allesbestierende macht van God, hun zonden en overtredingen deemoedig te belijden, doch met de vaste hoop, dat waarachtige bekering tot genade en vergeving zal leiden en de verheven waarheid te erkennen, verkondigd in de Heilige Schriften en door de geschiedenis bewezen, dat alleen die naties gezegend worden, wier God de Here is;

Voorts, in zoverre wij weten, dat door Zijn heilige wetten volkeren evengoed als enkelingen, onderworpen zijn aan bestraffingen en kastijdingen in deze wereld, moeten we dan niet terecht vrezende, dat de verschrikkelijke ramp van de burgeroorlog, welke nu het land teistert, een bestraffing kan zijn, welke ons wordt opgelegd voor onze aanmatigende zonden, met als noodzakelijk doel de nationale hervorming van een geheel volk? Wij zijn de ontvangers van de uitgelezenste gaven van de Hemel;

.....wij zijn gegroeid in aantal, rijkdom en macht, zoals geen andere natie ooit is gegroeid. Maar wij hebben God vergeten.

Wij hebben de genadige hand vergeten, die ons in vrede behouden heeft, ons heeft vermeerderd, verrijkt en gesterkt, en wij verkeerden in de waan, door zelfbedrog, dat al deze zegeningen werden verkregen door hogere wijsheid en deugd van onszelf. Bedwelmd door voortdurend succes, zijn wij te zelfgenoegzaam geworden om de noodzakelijkheid van verlossende en behoudende genade te gevoelen, te trots om tot de God te bidden, die ons geschapen heeft.”

(Abraham Lincoln,
Proclamatie 30 Maart 1863).

Deze proclamatie, welke actueel was in de dagen van Lincoln, is zeker ook actueel in onze eigen tijd. Hoe goed zag hijzelf het nutteloze in van het leven bij brood alleen. Vaak in zijn eigen leven, zoals hij gewoon was te zeggen „ging ik op mijn knieën, omdat ik niet wist waar anders te gaan”. In zijn donkerste uren zocht hij de steun en invloed, welke van God uitgaat. Geeft het geen pas meer te bewerken, dat wij die Goddelijke invloed en hernieuwende kracht heden ten dage evengoed nodig hebben als het volk ten tijde van Lincoln? Beleven wij op het ogenblik niet hachelijker tijden dan in de donkerste dagen van de Burgeroorlog?

Onze natie besteedt milliarden aan defensie tegen vijanden buiten onze grenzen; maar, vragen we ons af, wat rest ons tot verdediging, wanneer aan vijanden binnen onze grenzen wordt toegestaan in het land rond te sluipen en ons vertrouwen in God te vernietigen en te maken dat wij bij brood alleen leven? Wordt

het geen tijd, dat wij allen, net als Lincoln, op onze knieën gaan en God vragen onze wapenrusting met Zijn kracht aan te vullen en ons de wil te geven het getij te keren, dat de mensen tot Ceasar voert en hen van God doet afkeren?

Een redacteur van de „Fortune Magazine” zeide in het nummer van Januari 1940 onder meer het volgende:

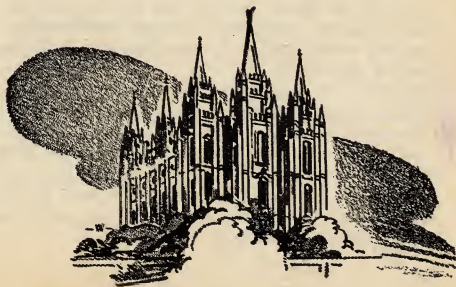
„Onder geen enkele denkbare omstandigheid kon het materialisme in de Achttiende Eeuw die grote „oplossing” hebben gebracht die wij hebben leren kennen als het Amerikaanse Systeem. Het Amerikaanse Systeem vindt zijn oorsprong, aan de éne kant in hartstochtelijk religieuze secten, die in de geestelijke volstrekteden geloofden, welke men heden ten dage mist; aan de andere kant in die vaderlanders van de Gouden Eeuw van de Amerikaanse koloniën, voor wie de reden waarom niet slechts werktuigelijk, maar goddelijk was. Evenzo zal het door geen denkbare serie omstandigheden mogelijk zijn door materialisme de reusachtige binnen- en buitenlandse problemen op te lossen waartegenover de mensheid vandaag is geplaatst. De beantwoor-

ding van de vragen, die de mensheid stelt, is tenslotte niet te vinden in de stoffelijke sfeer en zal daar ook nooit gevonden worden.” Bij het zoeken naar een oplossing voor onze huidige moeilijkheden, besluit hij:

„De uitweg is het geluid van een stem, niet onze eigen stem, maar een stem, die niet uit ons zelf komt en in het bestaan waarvan wij wel moeten geloven..... Zonder dat zijn wij evenmin in staat de wereld te redden, als wij in staat waren haar eerst te scheppen.”

Indien de mens in zijn zoeken naar het woord van God dit niet kan vinden, is het niet, omdat God zich verwijderd heeft van de mens, maar omdat de mens zich verwijderd heeft van God. Ik getuig, dat Hij ons niet zonder leiding heeft gelaten. Zowel in tijden van ouds als in onze generatie heeft Zijn stem ons de weg gewezen. Laat ons, ten einde het kwaad om ons heen te overleven, onze ogen omhoog slaan en een luisterend oor lenen aan Hem, die zeide:

„De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door de mond Gods uitgaat”. (Matth. 4 : 4).

BIJ DE DOOD VAN APOSTEL JOSEPH F. MERRILL

*N*A het ter perse gaan van het Maartnummer van de „Ster”, bereikte ons het bericht van het overlijden van Apostel Joseph F. Merrill. In de Church Section van de „Deseret News” lezen wij het volgende over hem:

„Wederom is een stoutmoedige voorvechter in de verdediging der waarheid huiswaarts geroepen — Ouderling Joseph F. Merrill, een lid van de Raad der Twaalf Apostelen. Jaren lang heeft hij gehoor gegeven aan elk beroep, dat op hem werd gedaan, zich nimmer verontschuldigend, nimmer terugdeinzend, nimmer klagend.

Hij was stipt in de dienst des Heren, gereed om iedere hem gegeven opdracht te vervullen, ook, om in geval van nood, die van een ander uit te voeren.

Groot was zijn geloof en zijn moed was ontembaar. Stoutmoedig bestreed hij ieder kwaad en vriendschapsbetrekkingen betekenden niets, wanneer het ging om handhaving van het recht.

Met zijn grote geleerdheid en bekwaamheid wendde hij de volle mate van zijn kennis aan tot staving van de grote waarheden: de goddelijkheid van het Herstelde Evangelie en van het Priesterschap, de goddelijkheid van de zending van de Profeet Joseph Smith, de regelmatige opvolging van de Profeet Joseph tot degenen, die hem als Presidenten van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben opgevolgd, van alle voorrechten, rechten, machten, volmachten, welke van Godswege de Profeet Joseph werden geschonken.

Zijn stem was machtig ten behoeve der gerechtigheid. Zijn gehele, werkzame leven wijdde hij aan de dienst des Heren. Wij zullen zijn ernstig, toegewijd en nimmer wankelend streven in dat werk zeer missen. Waarlijk heeft hij, gelijk Paulus eenmaal, de goede strijd gestreden, zijn loopbaan voleindigd, het geloof behouden. Alle heiligen betreuren zijn heengaan, doch hij ging om een welverdiende beloning in het Koninkrijk zijns Vaders te ontvangen.

Onderstaande brief bereikte ons uit België. Volgaarne verlenen wij dit schrijven een plaats in „de Ster”.

Als lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, kan ik de drang niet weerstaan getuigenis te geven van mijn wonderbare genezing. Ik ben maar een weinig geleerde zuster, ik voel mij heel zwak en nederig om in ons waardevol boekje „De Ster” uiting te geven aan mijn gevoelens van dankbaarheid, maar met Gods hulp, wil ik het wagen.

In 't begin van de maand Maart ben ik ziek geworden, niemand wist hoe ziek ik was; ik kon geen werk meer doen, ik was vele dagen te bed; mijn handen waren als een stuk lood zo zwaar. En toch verlangde ik zo naar onze Kerk, ik wilde de vergaderingen bijwonen zoveel ik kon. In de maand April ontmoette ik een lieve zuster uit Zeist in Rotterdam en beloofde haar naar de Woustee te komen. Ik wilde mijn belofte volbrengen en met mijn kleinzoon trok ik er heen. Ik voelde weldra dat dit boven mijn krachten ging. Twee van de zeven dagen heb ik met moeite kunnen meegaan, een van die dagen was ik zo ziek, dat een lieve zuster bij mij wilde blijven, ook mijn kleinzoon kwam naar boven gelopen en zegt: „Moeke, zijt u weer zo ziek, ik ga vandaag niet weg en wil bij u blijven.” Maar dat wilde ik niet en zeide hun dat het zo erg niet was, dat ik alleen maar rust nodig had. Ik vroeg alleen wat drinken gereed te zetten, ik zou mij zelf wel behelpen en zo stelde ik hen gerust, maar ik was bang zo ver van huis, indien mijn toestand eens moest

verslechteren, maar Goddank, ik geraakte terug ter been en sukkelde weer naar huis.

Toen ik thuis was, bleef mijn toestand hetzelfde, altijd zo moe, dat ik voor niets bekwaam was. In het begin van de maand September dacht ik: zes maanden heb ik gebeden om genezing te bekomen, zou God mij niet aanhoren, omdat ik Zijn Dienstknechten niet erken, die door het Hogere Priesterschap de macht hebben, zieken te zalven en te genezen? Op een Woensdag kwam ik weer uit bed om de vergadering van de Z.H.V. bij te wonen. Na de vergadering vroeg ik aan de Broeders om mij te zalven en te genezen als het Gods welbehagen was, hetgeen zij dan ook vol liefde deden. Ik had een vast geloof en betrouwen in hun macht als Priesterschapsdragers.

En zo voltrok zich het wonder mijner genezing. Ik, die gekomen was zo moede, met wankele schreden, ik stond op met een genezen lichaam, ik kon gaan als vroeger en voelde geen moeite meer.

Lieve broeders en zusters, u kunt denken wat een gevoel van liefde en dankbaarheid mijn hart binnenstroomde tot God en Zijne Dienstknechten.

Het was een blijde thuiskomst, mijn dochter en kleinzoon verheugden zich zeer in mijn wonderbare genezing en ik vertelde het aan ieder, die mij kende, dat ik drie dokters had geraadpleegd, de laatste had mij uitgelicht en zei, dat mijn hart totaal uitgeput was, dat het niet meer regelmatig klopte en mijn bloed te dik was.

Ik dank onze Hemelse Vader, als ook de Leiders onzer Kerk en onze Broeders en Zendelingen, dat zij mij gezond hebben gemaakt naar ziel en lichaam, ja, vóóral naar de ziel. Wij, die katholiek zijn opgevoed, hebben lange tijd in duisternis geleefd, tot wij het Evangelie van Jezus Christus hebben leren kennen. Onze ogen en harten zijn opengegaan voor de waarheid van Gods Woord, maar wij voelden ons als schapen zonder Herder, wij hongerden en dorsten naar de gerechtigheid, maar werden niet verzadigd.

Maar nu wij de grootste schat, de volheid van het Evangelie van Jezus Christus genieten, als wij dit daadwerkelijk naleven, dan heb-

ben wij overvloed aan geestelijke voeding, zodat wij die aan anderen kunnen deelachtig maken, die zoekende zijn naar de zuivere waarheid.

Nu begrijp ik zo duidelijk de woorden die Christus sprak tot Nicodémus, omtrent de wedergeboorte. „Voorwaar zeg Ik u: zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.”

Weder geboren, uit water en geest, rein van alle zonden om een nieuw geestelijk leven te beginnen, in en door Christus, dit moet wel het hoogste streven zijn van ieder waardig lid van de Kerk van Jezus Christus.

Onderstaand bericht trof ons in de „New-York Herald Tribune” van 18 Januari 1952 :

Los Angeles, 17 Jan. 1952. — De 101-jarige John Michael Haggerty heeft zich alhier door de rechtbank bevoegd doen verklaren om aan de verkiezingen deel te nemen.

„Dus kan ik nu stemmen op Taft en Warren in de komende presidentsverkiezingen.”

De honderdjarige werd in 1934 handelingsonbekwaam verklaard, maar zijn nicht en curatrice, Augusta Barnard, kwam met hem naar het gerecht om te laten vaststellen, dat de ziekte, die hem ongeschikt had gemaakt, nu genezen is en dat hij in staat is zijn eigen zaken te behandelen.

Bij het inwilligen van het daartoe strekkende verzoek maakte de rechter, de heer Haggerty, zijn compliment over zijn flink voorkomen. Deze antwoordde dat hij dit toeschreef aan het feit, dat hij nooit *thee, koffie of sterke drank* gebruikte.

DE OPSTANDING

*De Heer is waarlijk opgestaan!
 Komt heil'gen, laat Uw juichtoon horen;
 Klinkt blij gezang van onze koren:
 „De Heer is waarlijk opgestaan”!*

*Het was voor onze zonden,
 Dat men Hem lijden deed.
 Daarom kreeg Hij die wonden;
 Die doornenkroon, dat kleed.*

*Daarom kreeg Hij die slagen,
 Die spot, die schand', die hoon.
 Voor ons moest Hij dat dragen;
 Hij, Gods geliefde Zoon.*

*Hij, die voor ons aan 't kruishout stierf,
 Zijn leven voor ons gaf;
 Die door Zijn zoenbloed ons verwierf
 En overwon het graf.*

*Het is volbracht, het werk des Heren;
 Komt heil'gen, brengt Hem eer!
 Want ziet, Hij gaf naar Zijn begeren,
 Ons 't eeuwig leven weêr.*

Zr. C. A. Middendorp—Deege.

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd.

Redactie adres: LAAN VAN POOT 292, DEN HAAG.

DE GULZIGE KLEINE SCHILDPAD

DOOR POLLY CURREN.

*

Gulzig Schildpadje woonde samen met zijn vader, moeder en drie kleine zusjes. Hij was een aardige kleine schildpad; jammer dat hij één slechte gewoonte had. Hij wilde maar steeds eten!

Zodra hij 's morgens zijn ogen open deed, begon hij te eten. Als zijn zusjes met haar schildpad-vriendinnetjes speelden, ging hij door met eten.

Hij at en at, terwijl de familie een klein eindje om ging wandelen.

Hij at en at, als er mensen op bezoek kwamen.

Hij at en at, als zijn zusjes een middagdutje deden. Hij wilde nooit ophouden met eten!

„Mijn hemel,” mopperde zijn moeder, „je eet veel te veel voor zo'n kleine schildpad. Daar zul je nog eens spijt van hebben.”

„Och, larie,” antwoordde het gulzige schildpadje. En hij ging meteen door met eten.

Het andere kleine volkje, dat in de buurt woonde, vond het gewoon schandalig.

„Je moet werkelijk niet zo veel eten,” vertelde mevrouw Vogel hem.

„Ik houd van eten,” antwoordde het gulzige schildpadje.

„Je zult er nog eens spijt van hebben,” waarschuwde ze hem. En toen vloog ze weg.

Een paar minuten later kwam Tom Konijn langs gehuppeld. Hij bleef staan kijken toen hij zag, hoe Gulzig Schildpadje zijn eten verslond.

„Waarom eet je zo veel?” vroeg hij.

„Omdat ik van eten houd,” antwoordde Gulzig Schildpadje.

„Je zult er nog eens spijt van hebben, dat je zoveel hebt gegeten,” zei Tom Konijn. En toen huppelde hij verder.

Gulzig Schildpadje ging maar door met eten. Toen hij weer opkeek, zag hij Bas Eekhoorn naast zich zitten.

„Je eet te veel,” zei Bas Eekhoorn, terwijl hij zijn hoofd schudde. „Je zult er nog eens spijt van hebben.”

„Ik wou, dat ze allemaal ophielden zich met me te bemoeien.” klaagde Gulzig Schildpadje. „Ga weg en laat me met rust!”

En Gulzig Schildpadje ging door met eten.

Het duurde niet lang of er kwamen donkere wolken opzetten.

Gulzig Schildpadje's moeder zeide: „O, lieve, het gaat regenen. Trek je armen en benen in en haal je hoofd lekker binnen, kinderen.”

De drie zusjes verborgen hun hoofden onder hun schilden en trokken voorzichtig hun armen en benen naar binnen.

„O, gossie-mossie,” zei Gulzig Schildpadje „ik ben niet bang voor een beetje regen. Ik ga door met eten.”

„Je eet te veel,” zei zijn moeder bezorgd. „Je zult er nog eens spijt van hebben.”

Toen trok ze haar armen en benen en hoofd naar binnen, zodat je alleen haar schild nog maar zag.

Toen kwam juist Mijnheer Schildpad thuis. Hij telde de schilden om te zien, of zijn hele familie veilig binnen was. Toen zag hij Gulzig Schildpadje nog steeds bezig met eten.

„Jongeman,” zei hij tot hem. „Er is een flinke storm op komst. Houd op met eten en haal je hoofd naar binnen.”

Er kwam een krachtige rukwind — en grote regendroppels kletterden naar beneden. Gulzig Schildpadje werd bang.

„Ja, Vader,” gaf hij toe. „Ik zal onmiddellijk ophouden met eten.”

Maar toen hij zichzelf onder zijn schild wilde terugtrekken, kwam hij tot de ontdekking, dat hij daar niet meer paste! Hij was veel, veel te groot en te dik geworden om nog onder zijn schild te kunnen kruipen.

„O, help me,” smeekte hij. „Ik ben bang, dat ik te veel gegeten heb. Ik kan niet meer in mijn huis komen.”

Zijn vader en moeder kwamen onmiddellijk en deden hun best om hem te helpen. Zij duwden en drukten uit alle macht — maar Gulzig Schildpadje paste niet meer onder zijn schild.

„Brrr,” huiverde Gulzig Schildpadje. „Als ik niet meer in mijn eigen huis pas, mag ik misschien in iemands anders huis blijven tot de storm voorbij is.”

Hij ging op weg tot hij bij een holle boom kwam.

„Bas Eekhoorn woont hier,” dacht hij. Dus riep hij om hulp.

Bas Eekhoorn stak zijn hoofd buiten de deur. „Wat doe je buiten in deze vreselijke storm?” vroeg hij. „Ik zou maar liever onder mijn schild kruipen.”

„Dat kan ik niet,” bekende Gulzig Schildpadje. „Ik heb zo veel gegeten, dat ik niet meer in mijn schild pas. Ik ben zo koud en nat.”

Daar kwam Tom Konijn aangesprongen vanuit zijn huisje onder de holle boom.

„Ik dacht, dat ik je stem hoorde,” riep hij uit. „Wat doe je buiten in die verschrikkelijke storm?”

Gulzig Schildpadje legde uit, hoe hij te groot was geworden voor zijn schild, en dat hij naar onderdak zocht, waar hij veilig zou zijn voor de storm.

„Kom maar naar beneden in mijn huis,” nodigde Tom Konijn hem onmiddellijk uit.

„Graag,” zei Gulzig Schildpadje.

Tom Konijn huppelde dieper naar beneden in de zachte grond. Gulzig Schildpadje probeerde hem te volgen, maar de aarde was te los voor hem om over te kruipen. En de stof kwam in zijn ogen en maakte hem aan het huilen.

„Wacht toch, Tom Konijn,” riep hij eindelijk. „Ik ben bang, dat schildpadden toch niet in konijnenhuizen horen te wonen. Ik zal iets anders moeten zoeken.”

En Gulzig Schildpadje ging weer naar buiten in de storm.

„Gulzig Schildpadje,” riep Mevrouw Vogel vanuit de top van de boom. „Wat doe je buiten in deze verschrikkelijke storm?”

En nog eens vertelde Gulzig Schildpadje zijn droevig verhaal.

„Kom maar direct hier,” zei ze tegen hem. „Er is genoeg ruimte hier in mijn nest.”

Gulzig Schildpadje bedankte haar voor haar vriendelijkheid. Maar hij kon niet in de boom klimmen. De boomschors was te glad en hij was zo vreselijk zwaar — hij gleed steeds weg. Ten slotte gaf hij het op.

„Het spijt me,” riep hij naar Mevrouw Vogel. „Ik ben bang, dat schildpadden niet in bomen moeten klimmen en in nesten moeten wonen.”

„Het hindert niet,” zei Mevrouw Vogel op opgewekte toon. „Het klaart al weer op. De storm is bijna over.”

Gulzig Schildpadje ging weer terug naar de plek, waar zijn familie altijd bij elkaar was. Zijn vader en moeder staken juist hun hoofden naar buiten om te zien of de storm al voorbij was.

„Och, lieve,” riep zijn moeder uit, toen zij Gulzig Schildpadje zag.

„Wat zie je er moe uit. Heb je onderdak kunnen vinden voor de storm?”

Gulzig Schildpadje schudde zijn moede hoofd. Twee grote dikke tranen rolden uit zijn ogen.

„Nee,” antwoordde hij, „dat niet. U vertelde me, dat er nog eens een dag zou komen, dat ik spijt zou hebben, dat ik zoveel at, en vandaag was het die dag.”

Zijn drie kleine zusjes kwamen naar hem toe en glimlachten tegen hem.

„Kijk eens,” riepen zij uit, „al dat geloop en de angst hebben gemaakt, dat Gulzig Schildpadje weer klein en dun is geworden!”

En inderdaad, hij was helemaal niet dik meer!

Toen zei zijn moeder: „Mijn hemel, het is laat. Laten we wat gaan eten.”

Gulzig Schildpadje schudde zijn hoofd.

„Nee, dank U,” lachte hij. „Ik heb geen honger.”

Hij trok zijn armen naar binnen, hij haalde zijn benen binnen boord.

„Ha, wat is het fijn weer thuis te zijn,” zuchtte hij. En toen verdween ook zijn kleine hoofd.

Vertaald uit „Children's Friend” d.d. FEBRUARI 1951.

EEN SPROOKJE, DAT GEEN SPROOKJE IS.

HET IS MIDDERNACHT.....

Het muiltje viel... het kletterde op de tegels... De pilaren van het Beursgebouw doemden op uit het hart van de donkere nacht, toen zij zich de trap afspoedde... waar haar Cadillac en voetvolk wachtte (Tram No. 4). De klok sloeg... Bong... Bong... Bong... Drie... Vier... Vijf... haar tijd spoedde ten einde („Tante heeft vast de deur al op slot gedaan,” zo dacht zij). Zij haastte zich... om op tijd te zijn... de vreugde van de avond... het dansen... de muziek... alles vervaagde nu tot een herinnering. Maar een herinnering die ze niet spoedig zou vergeten. Alles stond haar nog helder voor de geest toen ze het hoofd op haar kussen ter ruste legde. Hoe gelukkig ze was geweest dat aan alle meisjes gevraagd was om korte rokken te dragen, opdat zij, die geen avondjurk konden bekostigen, niet in verlegenheid zouden worden gebracht. Hoe het strijkje strelende melodietjes had gespeeld... het programma... en... e.....

Terwijl ze nu vast sliep, begon ze te dromen van de volgende dag. Neen, dit was geen gewone Assepoester. De volgende dag zou nieuwe vreugde brengen. Er was geen boze stiefmoeder die haar zou tarten en hekelen... Neen, de volgende dag zou er weer een geweldig programma aan de orde zijn. Jonge mensen die op de conferentie hun getui-

genissen zouden geven van de betere dingen des levens, welke zouden kunnen worden bereikt door het volgen van de koninklijke weg... het pad dat tot een koninklijke weg was geworden door die ene Volmaakte Man... die het voorbeeld gaf voor alle anderen. Een koninklijke weg, vaak moeilijk te volgen, ja, vaak rotsachtig... maar leidende langs prachtige schone paden... met de vreugde van behaalde resultaten aan het einde ervan... resultaten van vooruitgang naar de werkelijkheid van een Koninkrijk en een Machtige Prins... de Prins des Levens. Niet slechts een droom... maar een toekomst-werkelijkheid. En dan, de gezellige tijden op een haardvuuravond... waar vrienden met gemeenschappelijke idealen tezamen liederen zongen en luisterden naar mooie muziek... en... ja, eigenlijk zo echt genieten van elkaars vriendschap.

En dan ging de droom over naar de gebeurtenissen van de volgende dag... de tweede Pinksterdag, die nog meer herinneringen zou brengen... herinneringen, welke altijd zouden blijven. Herinneringen van hoe ze haar best had gedaan... terwijl ze met anderen wedijverde uit pure vreugde om gezonde wedijver, en daarmee alles deed wat ze maar kon om anderen te helpen en hun een blijde dag te bezorgen... en dan

hun vreugde in haar eigen hart terug te ontvangen. En dan de grote revue. Zij zou daarin meedoen... en ze rilde even bij de gedachte of ze haar eigen rol in het schetsje werkelijk wel goed kende. Maar het was toch zo heerlijk, om allemaal samen te werken... ach het zou toch maar al te vlug voorbij zijn. Ja, de school wachtte weer als ze thuis kwam... maar de herinneringen aan de Pinkster-Conferentie 1952 zouden haar bijblijven... prettige herinneringen aan goede kameradschap en wedijver... hard werken en de vreugde over een welgedane arbeid.

Een moderne Assepoester... die haar verhaal eindigt...” en toen leefden ze allen nog lang en gelukkig.”

Maar er is nóg een verschil tussen onze moderne Assepoester en de Assepoester uit onze sprookjesboeken. Onze moderne

Assepoester is echt... en ook haar dromen zijn dit. Ook u kunt een moderne Assepoester zijn... iedere jongen of meisje. U moet dat niet alleen wensen... maar u moet zich goed voorbereiden, net zoals Assepoester's petemoei haar voor het bal klaarmaakte. Neen... wij zouden liever willen dat alle meisjes gewone korte rokken droegen naar het Goud en Groen Bal op Zaterdagavond, want het zal ook zo vol zijn met heerlijke belevenissen. Dus... treft nu uw voorbereidingen om naar de conferentie op te trekken. Bespreek met Uw gemeente en districts-president hoe u deel kunt nemen in de verschillende activiteiten... opdat u uw droom tot werkelijkheid kunt zien worden, zodat „allen daarna gelukkiger zullen kunnen leven.”

Tot ziens dan mijn vrienden!

De groeten van

UW SPROOKJESMAN.

ZATERDAG 31 MEI:

8 uur: Bal in de Blauwe Zaal van het Beursgebouw te Rotterdam.

ZONDAG 1e PINKSTERDAG:

Conferentievergaderingen van:

10—12 uur: Blauwe Zaal, Conferentievergadering.

4— 6 uur: Blauwe Zaal, Conferentievergadering ¹⁾

8—10 uur 's avonds: Haardvuuravond in het Kerkgebouw aan de Bas Jungeriusstraat.

MAANDAG 2e PINKSTERDAG:

10—12 uur: Wedstrijd voor jonge dames.

2— 4 uur: Wedstrijdwerk voor heren en debat.

7— 9 uur 's avonds: Revue.

¹⁾ In de Ster van Maart is ten onrechte vermeld: 2—4 uur.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

OVERGEPLAATST.

Arnold L. Frazier van Amsterdam naar Arnhem als D.P.; Norman E. King naar Antwerpen als D.P.; Gordon C. Mortensen naar Antwerpen als raadgever; Calvin K. Smith naar Gent als raadgever. Delbert M. Dickmore naar Apeldoorn als raadgever; Florin R. Nielson naar Leeuwarden; Mark W. Staples naar Amsterdam als D.P.; Leslie S. Groesbeck naar Zutphen als raadgever; Vern L. Marble naar Delft als G.P.; Robert W. Mitchell naar Alkmaar als G.P.; Richard G. Taylor naar Den Haag. Delyle Barton naar Zeist als G.P.; Dale van Kampen naar Rotterdam; Thomas P. Vuyk naar Nijmegen; Herman J. Westbroek naar Zutphen als G.P.; Hermann J. Bender naar Arnhem als G.P.; Keith R. Tenney als G.P. te Haarlem; Harry L. Tarr naar Utrecht als raadgever voor de D.P.; Floyd W. Crump als D.P. te Utrecht; John Veth naar Harlingen; Roy F. Molen naar Den Haag als Overziener der O.O.V. en Zondagsschool; Arnold Sieverts naar Dordrecht als G.P.; Peter Neerings naar Rotterdam als G.P.; John R. Hayden naar Rotterdam N. als raadgever voor de D.P.; James R. Andrus naar Leeuwarden; Niels B. Larsen naar Den Helder; Carroll F. Harrison naar Den Haag; Jack van Ry naar Schiedam; Myrl E. Perry naar Amsterdam als G.P.; James L. Tillett naar Amsterdam als raadgever voor de D.P.; Ernest G. van Corler naar Hilversum; Albert B. Clark naar Haarlem; Kenneth D. Johnson naar Alkmaar, Harlow B. Jones naar Antwerpen als G.P.; Rulon E. Ames naar Rotterdam als raadgever voor de D.P.; R. William Bradford naar Rotterdam N. als D.P.; Arlin L. Glines naar Rotterdam Z. als D.P.; Bruce R. Meibos naar Amsterdam N.; Randolph D. Bergesen naar Gouda als G.P.; Homer L. Jensen naar Groningen.

IN ^{de} HET PRIESTERSCHAP OPGENOMEN.

Wijtsma, Jan, op 24 Febr. 1952 als Diaken te Leeuwarden.
De Vries, Simon, op 24 Febr. 1952 als Leraar te Leeuwarden.
Van der Meer, Frederik, op 27 Jan. 1952 als Diaken te Leeuwarden.
Dekker, Cornelis, op 17 Febr. 1952 als Diaken te Den Helder.
Van Huizen, Marinus Wilhelm, op 10 Febr. 1952 als Diaken te Utrecht.
Gietema, Willem Anne, op 10 Febr. 1952 als Diaken te Utrecht.
Henderson, Franciscus Hendrik, op 23 Sept. 1952 als Diaken te Den Haag.
Boogaard, Johannes Adriaan Christiaan, op 6 Jan. 1952 als Diaken te Den Haag.
Kik, Hermanus, op 2 Maart 1952 als Diaken te Rotterdam N.

Amsterdam weert zich!

Een dezer dagen ontving de redactie van de Ster het verslag van een ontspanningsavond, dat de Amsterdamse Zondagsschool haar leden de avond van 29 Maart jl. heeft aangeboden, welk verslag wij gaarne een plaatsje in de Ster inruimen, te meer, daar er uit te leren valt, wat met samenwerking en goede wil van de zijde der leden om zich te ontwikkelen, te bereiken is. Het verslag luidt als volgt:

Welkomstwoorden door Br. v. d. Voorts. Openingslied no. 30, eerste vers. Gebed door Zr. Mulder. Viool-solo door mej. Sodenkamp, begeleid door Zuster Grace Vlam. Enkele nummers door de Rockymountaineers (Wat zijn dat en wat deden die? — Red.) Piano-solo door Zr. Vlam. Een toneelstukje onder de titel „De man, die toegaf”, gespeeld door Broeder Paul Niessen en Zuster Gerda van Wijk. Pauze. Zang-solo door Oud. Storrs, begeleid door Zr. Vlam. Twee gedichten, voorgedragen door Broeder H. Verrips. Het tweede optreden van de Rockymountaineers. Daarna vertoning van twee filmpjes: „De schoonheid van de Natuur” en „Groeïende Vleugels”. Piano-solo door Zuster Vlam. Tenslotte kwamen de leden van de Boek van Mormonklas bijeen, onder leiding van de klasseleraar Broeder v. d. Voorts. Leraar en leerlingen deden van hun kennis op dit terrein op overtuigende wijze blijken. Aan het einde van de avond werden surprises rondgedeeld. Na enige woorden van dank door de Zondagsschool-president, Broeder M. C. Halling, aan het adres van allen, die aan het programma hadden medegewerkt, werd deze luisterrijke avond met het door allen gezongen lied 177 en dankzegging door Broeder J. Otto besloten. Honderd en acht personen waren aanwezig, ondanks het slechte weer.

nagekomen photo's ter completering
van de reeks in het maartnummer.

Robert H. de Vries,
Oakland, California

Rulon E. Ames
Lewiston, Idaho

Florin R. Nielsen
Hyde Park, Utah

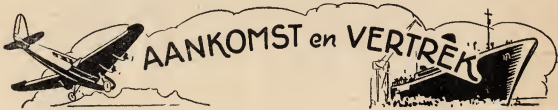
Gornon C. Mortensen
Ogden, Utah

Korte Mededeling,

Herhaaldelijk ontvang ik vragen of klachten over het niet ontvangen van de Ster of andere correspondentie, de Administratie van de Ster betreffende.

Ik breng hiermede vriendelijk onder de aandacht van de lezers, dat alle correspondentie, rechtstreeks of zijdelings het abonnement betreffende, niet aan mij, doch aan het Hoofdkantoor, Laan van Poot 292 Den Haag, moet worden gericht.

A. D. Jongkees.

VERTROKKEN.

- Van Dijk, Franziska Mross, van Zwolle naar Tooele, Utah, op 11 Jan. 1952. ✓
- Van Dijk, Hendrik Gerrit, van Zwolle naar Tooele, Utah, op 11 Jan. 1952. ✓
- Welling, Cornelius Johannes, van Schiedam naar Mesa, Arizona, op 7 Febr. 1952. ✓
- De Vrij, Geesien Letema, van Rotterdam Z. naar Salt Lake City, Utah, op 7 Maart 1952. ✓
- Kollmann, Cornelia, van Dordrecht naar Salt Lake City, Utah, op 7 Maart 1952. ✓
- Kollmann, Nellie, van Dordrecht naar Salt Lake City, Utah, op 7 Maart 1952. ✓
- Kollmann, Jacoba de Vries, van Dordrecht naar Salt Lake City, Utah, op 7 Mrt. 1952. ✓
- Neijts, Marie Hendrika, van Den Haag naar Ogden, Utah, op 29 Jan. 1952. ✓
- Neijts, Krijna Margaretha Roelofs, van Den Haag naar Ogden, Utah, op 29 Jan. 1952. ✓
- Neijts, Joost Herman, van Den Haag naar Ogden, Utah, op 29 Jan. 1952. ✓
- Van Os, Elizabeth Hendrika, van Arnhem naar Salt Lake City, Utah, op 15 Maart 1952. ✓
- Bras, Aartje, van Arnhem naar Salt Lake City, Utah, op 15 Maart 1952. ✓
- Van Rossum, Berendina Hut, van Amsterdam naar Salt Lake City, Utah, op 7 Maart 1952. ✓
- Van Rossum, Aaltje, van Amsterdam naar Salt Lake City, Utah, op 7 Maart 1952. ✓
- Kleinjan, Aart, van Leiden naar Zuid-Afrika, in Maart 1952. ✓

Grant M. Flygare, Afton, Wyoming.

Aangekomen: 31 October 1949.

Vertrokken: 7 Maart 1952. ✓

Werkzaam geweest: Groningen, Nijmegen, Vlaardingens, Alkmaar als G.P.

*

Grant L. Jensen, Calgary, Alberta, Canada.

Aangekomen: 29 September 1949. ✓

Vertrokken: 4 April 1952.

Werkzaam geweest: Haarlem, Emmen, Apeldoorn, Meppel als G.P., Amsterdam, Den Haag als overziener der Zondagschool.

*

GEDOOPT

Huisman, Janna Meulstee	28 Febr. 1952	Amsterdam
van Egmond, Susanna Maria	28 Febr. 1952	Amsterdam
Knoppert, Marianne Cecilia	28 Febr. 1952	Amsterdam
Kamhoot, Jan Leendert Jacob	29 Febr. 1952	Delft
De Kimne, Maria Goyvaerts	17 Febr. 1952	Mechelen, België
Stevens, Laurent	17 Febr. 1952	Mechelen, België
Arens, Adriana Hoogerwaard	24 Febr. 1952	Apeldoorn
Valenteyn, Theodorus Marinus	24 Febr. 1952	Nijmegen
van de Coolwijk, Johanna Jacoba Kooymans	24 Febr. 1952	Nijmegen
van Beuge, Louise	24 Febr. 1952	Nijmegen
van Beuge, Christiaan	24 Febr. 1952	Nijmegen
Grobbsink, Maria Alida Hermana Jeanette ...	24 Febr. 1952	Nijmegen
Hainje, Richtje Bok	9 Maart 1952	Leeuwarden
Hainje, Pieter Andries	9 Maart 1952	Leeuwarden
Haagsma, Elizabeth Bok	9 Maart 1952	Leeuwarden
Haagsma, Tjerk	9 Maart 1952	Leeuwarden
van Daalen, Petrus	9 Maart 1952	Leeuwarden
Tolsma Tiede Gerrit	9 Maart 1952	Leeuwarden
van der Meulen, Aaltje	9 Maart 1952	Leeuwarden
de Birk, Willem	3 Febr. 1952	Hilversum
Dame, Lourencia Beuk	3 Febr. 1952	Hilversum
Dame, Paul	3 Febr. 1952	Hilversum
Mosterd, Hendrijntje Gozina Cornelia Klok	3 Febr. 1952	Hilversum
Plijter, Bernardus	24 Febr. 1952	Zutphen
Mulder, Wilhelmus Johannes	29 Febr. 1952	Den Haag
Terpstra, Arandje Visser	29 Febr. 1952	Den Haag
van der Gaag, Joost	29 Febr. 1952	Den Haag
Lefrandt, Bertie Louise	29 Febr. 1952	Den Haag
Lefrandt, Nora Louise Augustina Simons ...	29 Febr. 1952	Den Haag

OVERLEDEN.

van der Does, Bartholomeus Cornelis, geboren te Gorcum op 4 Juli 1894	26 Febr. 1952	Amsterdam
--	---------------	-----------

INGEZEGEND.

Dekker, Cornelia	7 Oct. 1951	den Helder
van der Elburg, Eleonora	2 Maart 1952	Rotterdam N.
Loeve, Lucas Johannes	2 Maart 1952	Rotterdam N.
Keuning, Annetta Elsa Sijhe	2 Maart 1952	Rotterdam Z.
Keuning, Peter	2 Maart 1952	Rotterdam Z.
Huybregts, Abraham	2 Maart 1952	Rotterdam Z.
Huybregts, Cornelis	2 Maart 1952	Rotterdam Z.
Kranendonk, Johanna Adriana de Wolf, Dirk	2 Maart 1952	Rotterdam Z.
	2 Maart 1952	Den Haag
Dame, Johanna Pauline	23 Maart 1952	Hilversum
Dame, Ida Louise	23 Maart 1952	Hilversum
De Birk, Wim	9 Maart 1952	Hilversum
De Birk, Johan Bernard	9 Maart 1952	Hilversum
De Birk, Daniël Lourens	9 Maart 1952	Hilversum
Mosterd, Henny	16 Febr. 1952	Hilversum
Mosterd, Johanna Wilhelmina Elizabeth ...	10 Febr. 1952	Hilversum
Mosterd, Johan	10 Febr. 1952	Hilversum
Mosterd, Ruthje	10 Febr. 1952	Hilversum
Mosterd, Wilhelmus Johannes	10 Febr. 1952	Hilversum

GEDOOPT.

van der Gaag, Cornelia Françoise Punt ...	29 Febr. 1952	Den Haag
Henderiks, Hendrik Schelte Anthony	29 Febr. 1952	Den Haag
Butter, Jaantje Hekman	23 Maart 1952	Schiedam
Breddels, Jaantje	23 Maart 1952	Schiedam
Butter, Arie	23 Maart 1952	Schiedam
Havelaar, Elizabeth J. Th. Stek	23 Maart 1952	Dordrecht
Van de Mijle, Christiaan Cornelis	23 Maart 1952	Dordrecht
Veltman, Johanna Jacoba Antonia	23 Maart 1952	Vlaardingen
Veltman, Johanna Jacoba Antonia Dekkers...	23 Maart 1952	Vlaardingen
Veltman, Alida Adriana Maria	23 Maart 1952	Vlaardingen
van der Have, Adriaan	23 Maart 1952	Vlaardingen
van der Have, Jozephina Bot	23 Maart 1952	Vlaardingen
Slof, Mary Anne Burns	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Slof, Hendrikus Johannes	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Slof, Gertruida Maria	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Slof, Hendrikus Johannes	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Slof, Patrik	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Slof, Michael John	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Buitendijk, Willem Johannes	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Lomé, Ewa Konieczna	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Edeling, Sophia Harmine Mulder	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Bontenbal, Jacobus	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Brentjes, Jacob	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Brentjes, Jacob	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Krommenhoek, Hans Herman	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Schild, Cornelis Adriaan	23 Maart 1952	Rotterdam N.
Lageweg, Francisca Johanna	23 Maart 1952	Rotterdam N.
van den Berg, Neeltje Johanna Christina ...	23 Maart 1952	Gouda
van den Berg, Arie Andries	23 Maart 1952	Gouda
van den Berg, Belia Johanna Hoogerdijk ...	23 Maart 1952	Gouda
Boot, Nicolaas Cornelis	31 Maart 1952	Den Haag
Boot, Petronella Blok	31 Maart 1952	Den Haag
Boot, Elisabeth	31 Maart 1952	Den Haag
Boot, Johanna	31 Maart 1952	Den Haag
Wiersma, Hessel	31 Maart 1952	Den Haag
Wiersma, Gerda Helena	31 Maart 1952	Den Haag
Wiersma, Rudolf Pieter	31 Maart 1952	Den Haag
Wiersma, Albert	31 Maart 1952	Den Haag
LeFrandt, Bernard Willem	31 Maart 1952	Den Haag
LeFrandt, Frank Cornelis	31 Maart 1952	Den Haag
Rietveld, Johannes	31 Maart 1952	Rotterdam N.
Boer, Leendert	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Boer, Klaas Maria	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Boer, Geertje Visbeen	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
van Grondel, Arend	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
van Grondel, Louise Maria Goudswaard ...	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Hijnen, Hendrik Jaspert	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Hijnen, Johanna Maria van de Veerdonk ...	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Hijnen, Johannes Wilhelmus Jacobus	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Hijnen, Hendrik Jaspert	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Hijnen, Frans	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Hijnen, Johannes Marinus	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Hijnen, Maria	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Hijnen, Wilhelmina	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Lockhorst, Herman Frederik	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Lockhorst, Johanna Maria Stolk	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Lockhorst, Cornelis	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
Stolk, Elizabeth	23 Maart 1952	Rotterdam Z.
van Harn, Rudolf Philip	28 Febr. 1952	Amsterdam
van Harn, Nelly	28 Febr. 1952	Amsterdam

Een indrukwekkende Doopdienst

Op Zondag 23 Maart jl. werd te Rotterdam, in het Oostelijke Zwembad, Vredenoordlaan 80, een grote doopdienst gehouden, waar 46 personen een verbond sloten met onze Hemelse Vader.

Het weer begroette vriendelijk en met een zonnige glimlach de ongeveer 400 bezoekers, die deze dag naar het zwembad waren gekomen en op banken langs de kant van het water dit plechtige en indrukwekkende schouwspel konden gadeslaan. President Don W. Rapier, met zijn twee raadgevers, Ouderlingen Kenneth J. Nielson en Ruel A. Allred, evenals Ouderling Francis W. Carling en Zuster Addy H. Gyr van het hoofdkantoor, waren aanwezig. President Rapier presideerde over de vergadering. De leiding was in handen van Ouderling Reed L. Reeve, President van het district Rotterdam-Zuid. Hij opende de dienst met een woord van welkom. Vervolgens werd een lied uit onze zangbundel gezongen, waarna Ouderling J. L. Roosemond, uit Rotterdam-Noord, de zegen des Heren afsmeekte. Daarna zong het Zendelingen Kwartet het mooie lied „You 'l never walk alone”. De zang van dit meestelijke mannenkwartet klonk bijzonder harmonieus en indrukwekkend in de grote betegelde zaal van het zwembad.

Ouderling Merlyn Fowler, gemeente-president uit Dordrecht, besprak voorts met krachtige woorden de betekenis van de Doop door Onderdompeling, ingesteld door Jezus Christus, en gaf een overzicht van de geschiedenis van dit verbondsteken door de eeuwen heen.

Na deze korte en krachtige toespraak ging men over tot het dopen. 23 Dopelingen uit het district Rotterdam-Noord werden eerst gedoopt. President Richard S. Koster, van het district Rotterdam-Noord, nam de leiding van dit gedeelte over, tot op de laatste drie personen, waarna hij het voorrecht had zelf in het water af te dalen en in de bediening van de heilige doop voor te gaan. President Reeve kreeg de leiding weer in handen en mocht voorts 23 dopelingen uit het district Rotterdam-Zuid in het water zien afdalen. Door de goede organisatie van deze grote doopdienst werd de beschikbare tijd niet overschreden. De vergadering mocht tenslotte nogmaals het zendelingen kwartet horen in het ontroerend schone nummer: „Oh! my Father”. Ouderling Kenneth J. Nielson besloot met gebed.

De bevestiging van deze 46 dopelingen geschiedde afzonderlijk, voor het district Rotterdam-Zuid in de Kerk aan de Bas Jungeriusstraat, voor Rotterdam-Noord in het Kerkgebouw aan de Vriendenlaan. President Rapier en Ouderling Nielson presideerden over de indrukwekkende dienst in Rotterdam-Noord, terwijl Ouderling Allred in Rotterdam-Zuid het hoofdkantoor vertegenwoordigde. Een grote menigte was daar bijeengekomen en het Zendelingen Kwartet verzorgde opnieuw de muzikale opluistering van de dienst.

